



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 734/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Rybovičom, Námestie Š. Moysesá 4, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 1016/2015 z 26. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 1016/2015 z 26. mája 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalobkyne v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 52/2014 a následne v dôsledku podaného odvolania na krajskom súde pod sp. zn. 7 Co 1016/2015 bola účastníčkou konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej 20. marca 2014 v zmysle oznámenia o dražbe č. [REDAKČIA] [REDAKČIA] uverejneného v Notárskom centrálnom registri dražieb pod sp. zn. [REDAKČIA] (osvedčeného notárskou zápisnicou sp. zn. [REDAKČIA] [REDAKČIA] z 20. marca 2014 a spísaného notárkou [REDAKČIA] pozn.) (ďalej len „dobrovoľná dražba“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 52/2014-196 zo 6. mája 2015 žalobu sťažovateľky zamietol a následne krajský súd v dôsledku sťažovateľkou podaného odvolania napadnutým rozhodnutím rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

3. Ako ďalej sťažovateľka s poukazom na skutkové okolnosti posudzovanej veci uvádza, „... v prvoinštančnom aj v odvolacom konaní som argumentovala tým, že pri organizovaní dražby predmetných nehnuteľností... za miesto konania dražby určil dražobník vzdialenú obec, čím sťažil účasť dražitel'ov z oblasti, v ktorej sa účasť dala očakávať a tým obmedzil účasť na dražbe. Takéto konanie nepochybne mohlo mať vplyv aj na dosiahnutý výťažok z dražby, a tým reálne aj na práva sťažovateľky.

O nevhodnom určení tohto miesta svedčí napokon aj okolnosť, že sa na dražbe v prvom kole nezúčastnil nikto a v druhom kole sa dražby zúčastnila iba jediná dražitel'ka.

Dražená nehnuteľnosť sa nachádza v obci [REDAKČIA], v okrese [REDAKČIA] a miesto konania dražby bolo určené v meste [REDAKČIA], okres [REDAKČIA].

Okresný súd sa s touto námietkou vypořiadal tak, že miesto konania dražby bolo podľa neho v poriadku, keďže obec [REDAKČIA] a [REDAKČIA] sú od seba vzdialené podľa údajov z internetu 46,8 km a cesta autom trvá približne 50 minút, čo nie sú vzdialenosti, ktoré by nebolo možné bez väčších problémov prekonať. Ďalej okresný súd uviedol, že dražba sa nemusí konať v mieste, kde sa nehnuteľnosť nachádza, a že záujemca, ktorý má záujem vydražiť nehnuteľnosť, sa zúčastní dražby aj v mieste vzdialenom 46,8 km od miesta kde sa nachádza nehnuteľnosť, čo dokladuje aj tá skutočnosť, že nehnuteľnosť vydražila odporkyňa v 3. rade, ktorá má miesto trvalého bydliska v [REDAKČIA].“

Sťažovateľka následne formuluje a pomerne podrobne špecifikuje a argumentuje i ďalšími dôvodmi ňou tvrdenej neplatnosti dobrovoľnej dražby, s ktorými sa podľa jej názoru tak súd prvej inštancie, ako i súd druhej inštancie náležite nevysporiadali, a to: 1. podhodnotením dražených nehnuteľností na základe nesprávne vyhotoveného znaleckého posudku č. 119/2013 vypracovaného znaleckou organizáciou [REDAKOVANÉ], 2. podaním návrhu na vykonanie dražby neoprávnenou osobou, 3. porušením zákonnej 15-dňovej lehoty na zverejnenie oznámenia o opakovanie dražbe, 4. pochybnosťami o pasívnej legitímácii žalovanej v treťom rade či 5. pochybnosťami o samotnej platnosti notárskej zápisnice sp. zn. [REDAKOVANÉ] z 20. marca 2014 spísanej [REDAKOVANÉ].

4. S poukazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov, geografickú vzdialenosť miesta konania dobrovoľnej dražby a miesta, kde sa dražené nehnuteľnosti nachádzajú, ako i národnostné zloženie obyvateľstva zmienených lokalít, sťažovateľka následne spochybňuje relevantnosť dôvodov vedúcich k určeniu mesta [REDAKOVANÉ] ako miesta konania dobrovoľnej dražby. Zároveň spochybňuje aj správnosť skutkových a právnych záverov okresného súdu v rozhodnutí sp. zn. 12 C 52/2014 zo 6. mája 2015 a následne v rámci odvolacieho konania i krajského súdu v napadnutom rozhodnutí.

Zastáva názor, že obe rozhodnutia spôsobili porušenie ustanovení § 7 ods. 1, § 11 ods. 1, 4 a 5, § 12 ods. 1 a § 24 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov.

5. Sťažovateľka v podanej sťažnosti ďalej konštatuje, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu ňou označených práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1) z dôvodu, že „... krajský súd... v spojení s okresným súdom... arbitrárne rozhodol o námietkach sťažovateľky, ktorými odôvodňovala neplatnosť dražby uskutočnenej dňa 20.03.2014 tým, že svoje zistenia a závery riadne a presvedčivým spôsobom neodôvodnil. Odvolací súd sa obmedzil vo svojich záveroch na konštatovanie správnosti výsledkov hodnotenia okresného súdu, neodstránil nedostatky konania pred okresným súdom a osvojil si nesprávne, ústavne neudržateľné právne posúdenie veci okresným súdom...“

Tým, že krajský súd bez ďalšieho odôvodnenia prevzal závery okresného súdu, ktorý deklaruje zákonnosť dobrovoľnej dražby zo dňa 20.03.2014, napriek tomu, že pri jej uskutočňovaní boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, trpí jeho rozhodnutie vysokou mierou arbitrárnosti. Za arbitrárne, resp. nedostatočne zdôvodnené rozhodnutie treba považovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (I. ÚS 154/05).“.

6. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľka domnieva, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jej práv zaručených ústavou a dohovorom (bod 1), vzhľadom na čo žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako i práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktoré následne zruší, vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej úhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. ...

II.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu

11. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

12. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenia ktorého sa sťažovateľka dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

13. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy voči rozhodnutiu či zásahom „všeobecných súdov“ je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom (ne)boli dotknuté predpismi ústavného poriadku chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámec všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu alebo zjednocoval jeho judikatúru.

Ústavný súd pripomína, že podľa ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými

omylni všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

14. O taký prípad išlo aj v prerokúvanej veci, keď konaniu pred krajským súdom a jeho napadnutému rozhodnutiu, ktoré sťažnosťou napadla sťažovateľka, nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Krajský súd vyslovil názor náležite odôvodnený a interpretačne zvládnutý na takej úrovni, na akej je odvolací súd zvyknutý štandardne rozhodovať obdobné právne otázky týkajúce sa preskúmania platnosti, respektíve neplatnosti dobrovoľných dražieb.

15. Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere akákoľvek ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a následné vyjadrenie nesúhlasu s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 C 52/2014 zo 6. mája 2015 (ktorým okresný súd zamietol žalobu sťažovateľky, pozn.) nemôže samo osebe znamenať porušenie sťažovateľkou v petite označených práv (bod 6).

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, respektíve k odopretiu základných práv alebo slobôd.

V danej veci s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľky obsiahnutú v sťažnosti ústavný súd nezistil, že by mohol byť namietaným procesným pochybením dosiahnutý vyžadovaný relevantný ústavnoprávny rozmer. S námietkami sťažovateľky sa ústavný súd nestotožnil a dospel k záveru, že nič nesignalizuje, že by napadnutým rozhodnutím krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na náležité odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zo strany krajského súdu, ktorý v rámci v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval:

„V prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že v prípade, ak boli porušené ustanovenia zákona č. 257/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Aktívnu legitimáciu na vedenie konania o neplatnosť dražby má každá osoba ktorá tvrdí, že bola dotknutá na svojich právach porušením ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Je potrebné dodať, že nepostačí akékoľvek porušenie ustanovenia zákona, ale musí ísť o porušenie, ktorým je zároveň osoba, ktorá porušenie namieta, aj dotknutá na svojich právach. Konkrétne prípady relevantného poškodenia práv osoby je predmetom ustálenia zo strany súdu. V tomto smere sa súd prvého stupňa dostatočne zaoberal dôvodmi, pre ktoré navrhovateľka namietala neplatnosť opakovanej dražby, konanej dňa 20.3.2014 v zmysle oznámenia o dražbe č. [REDACTED]

[REDACTED], uverejnenom v Notárskom centrálnom registri dražieb pod sp. zn. [REDACTED], ktorej priebeh bol osvedčený Notárskou zápisnicou

[REDACTED] zo dňa 20.3.2014, spísanou notárkou

[REDACTED]. Navrhovateľka namietala neplatnosť opakovanej dražby jednak z dôvodu určenia vzdialeného miesta konania dražby, ďalej ceny vydražených nehnuteľností, ako aj namietala znalecký posudok, ktorým boli nehnuteľnosti ocenené a podanie návrhu na vykonanie dražby neoprávnenou osobou - záložným veriteľom na základe neplatnej zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, ktorá nadväzovala na neplatnú zmluvu o splátkovom úvere. Súd prvého stupňa správne ustálil,

že neboli zistené a preukázané žiadne porušenia zákona o dobrovoľných dražbách a správne aj rozhodol, keď návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu námietka navrhovateľky v tom, že zmluva o splátkovom úvere je svojím charakterom spotrebiteľská zmluva a preto sa na ňu vzťahujú príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľa aj zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov nie je dôvodná a súd prvého stupňa aj túto námietku správne právne posúdil. Podľa ust. § 1 ods. 2 písm. d/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení do 30.11.2009) sa tento zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru do 200 EUR a nad hodnotu 20 000 EUR, pričom predmetom posudzovanej zmluvy bola suma 75.000 euro. Vo vzťahu k cene nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom opakovanej dražby odvolací súd poukazuje na kúpnu zmluvu zo dňa 5. mája 2009 uzatvorenú medzi navrhovateľkou ako kupujúcou a [REDAKOVANÉ], v ktorej sa účastníci zmluvy dohodli na kúpnej cene 75.000 euro. Navrhovateľkou namietanom znaleckom posudku č. 119/2013 vyhotovenom spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ktorý bol vypracovaný za účelom dobrovoľnej dražby bola stanovená cena nehnuteľností na sumu 84.100 euro, pričom najnižšie podanie pri opakovanej dražbe bolo stanovené na sumu 75.700 euro. Z uvedeného vyplýva, že cena nehnuteľnosti určená znaleckým posudkom vyhotoveným za účelom dobrovoľnej dražby nebola neprimeraná a nemôže byť dôvodom neplatnosti dobrovoľnej dražby.

Námietky navrhovateľky v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu sú totožné s tými, ktoré namietala aj v konaní pred súdom prvého stupňa, pričom súd prvého stupňa sa s nimi dostatočne v napadnutom rozhodnutí vysporiadal. Odvolací súd preto v ďalšom poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje a nepovažuje za potrebné tieto dôvody opakovať.

Navrhovateľka okrem vyššie uvedeného namietala aj to, že súd prvého stupňa nevykonal ňou navrhnuté dôkazy. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že rozsah dokazovania ako aj to, ktoré z navrhovaných dôkazov zo strany účastníkov sa v konaní vykonávajú, je vecou súdu. Súd prvého stupňa vo veci vykonal dostatočné dokazovanie a zamietnutie ďalších návrhov navrhovateľky na vykonanie ostatných dôkazov nemalo za následok odopretie jej práva na spravodlivé konanie. Odvolací súd zhodne ako súd

prvého stupňa má za to, že na základe dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania pred súdom prvého stupňa vykonané, bol dostatočne zistený skutkový stav veci, a bolo možné posúdiť dôvodnosť žalovaného nároku, uplatneného navrhovateľkou. Neobstojí ani námietka navrhovateľky, že súd vykonal iba dôkazy navrhované odporcami, súd prvého stupňa sa riadne zaoberal každým návrhom na vykonanie dokazovania a v napadnutom rozhodnutí uviedol dôvody, pre ktoré nevykonal dokazovanie nariadením znaleckého dokazovania za účelom zistenia ceny nehnuteľnosti, výsluchom ďalších svedkov, a to starostu obce [REDAKOVANÉ], starostu [REDAKOVANÉ], notárky [REDAKOVANÉ] a ďalšie z označených dôkazov. Odvolací súd sa stotožňuje skonštatovaním súdu prvého stupňa, že vykonanie ďalších dôkazov by bolo nadbytočné s ohľadom na dôkazy, ktoré boli vykonané.“

17. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti postupu a rozhodnutia okresného súdu mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti rozhodnutia okresného súdu (rozsudku sp. zn. 12 C 52/2014 zo 6. mája 2015, pozn.).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

18. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

19. V závere ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (aj keď tento ich vníma ako relevantné), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. V nadväznosti na sťažovateľkou deklarovaný prejav nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníkov konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia ústavný súd hodnotí krajským súdom predstreté právne závery ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne

neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi petitom napadnutým rozhodnutím a namietaným porušením označených práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu

21. Sťažovateľka súčasne namietala aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

Pretože sťažovateľka namietajúca porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy toto porušenie oprela o dôvody v podstate identické s tými, ktoré uviedla v súvislosti s namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve čl. 6 ods. 1 dohovoru), bolo potrebné odmietnuť sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2016